

RECENSION

Kristin Scott Thomas och Elsa Zylberstein i *Jag har älskat dig så länge*

Jag har älskat dig så länge

Originaltitel Il y a longtemps que je t'aime

Svensk titel Jag har älskat dig så länge

Regi Philippe Claudel

Producent Yves Marmion

Manus Philippe Claudel

Foto Jérôme Alméras

Roller Kristin Scott Thomas, Elsa Zylberstein, Jérôme Alméras, Laurent Gréville, Lise Ségur, Frédéric Pierrot m fl

Frankrike, Tyskland 2008

Längd i tid 1 tim 57 min

Censur tillåten från 7 år

Distributör Atlantic Film AB

Kan en blick säga mer än tusen ord? Frågan är om inte Kristin Scott Thomas första blick i *Jag har älskat dig så länge* gör det.

Juliette sitter på en ödslig flygplats och väntar på någonting. Hon verkar nervös, illa till mods och sorgen. Hon röker sin tredje cigarett när hennes syster Lea äntligen hämtar henne. Så börjar ett av årets förmodligen starkaste dramer.

Juliette har avtjänat ett 15-årigt fängelsestraff för att ha dödat sin sexåriga son. Hennes familj tog snabbt avstånd från henne. Hon fick aldrig några besök. Levde själv isolerad med sin djupa sorg tills hennes syster plockar upp henne och låter henne bo med sin familj.

Hemma hos Lea finns hennes man Luc, två adoptivdöttrar och Lucs far som tappat talförmågan efter en stroke. Fransmannen Philippe Claudels film är en stillsam och svidande vacker uppgörelse som hämtar stoff långt inifrån de mörkaste själrummen.

Långsamt försöker Juliette anpassa sig till ett liv hos en familj som hon vet har tittat snett på henne i alla dessa år. Hon får i princip börja om med sin syster. En tragedi av ett så allvarligt slag nollställer allt vad förtroende och vänskap heter. Systrarna trevar sig fram, går på tå för varandra men tinar så småningom upp. Det ställs inga frågor rakt ut utan får, som det som ofta gör hos människan, växa fram i makligt tempo. Systrarnas far har dött och deras mor tappar successivt minnet. Det är helt enkelt upp till dem själva att ta sig igenom det som hänt. Scenerna mellan systrarna är briljant spelade. Naturligt lyhörda och med en emotionell resonans som går rakt in i hjärtat.

Leas frustration stegras medan Juliettes återkomst disponeras med hjälp av Kristin Scott Thomas skickliga kroppsspråk, ansiktssuttryck och känslomässiga karaktärsdrag. Lika nära som Scott Thomas har studerat sin Juliette har Elsa Zylberstein tagit sig an den försiktiga Lea. Hon spelar den aningslösa lillasystemen perfekt. Utan sentimentala övertoner och med en vördnadsfull sensibilitet.

Genom hela filmen skapas det inte bara en spänning genom Juliettes själsliga förvandling utan också genom frågan vad som egentligen drev henne till att mörda sitt eget barn. Osannolikheten att en kvinna som Juliette skulle kunna begå ett så skoningslöst brott genomsyrar dessutom filmens uppbyggnad. Dådet blir till och med till ett skämt när hon ger svar på tal på en fest efter att ha fått utstå retliga frågeställningar från festens värd.

Regissören Claudel är även en hyllad romanförfattare och det märks tydligt på sättet han låter karaktärerna mejslas fram. Han använder sig av subtila medel och låter de mänskliga attributen tala för sig själva. Det ska bli oerhört intressant att följa hans nästa steg.

Fredrik Söderlund

FILMRUTAN